

СИНЯТА ДОЛИНА

Огнян Цветански

София, 2021

© Огнян Цветански, *автор*
© Георги Пашов, *дизайн*

Всички права на български език запазени! Тази книга като цяло, както и нито една част от нея, не може да бъде възпроизвеждана под каквато и да е форма и по какъвто и да е начин без изричното разрешение на НОВЕ Пъблишинг ЕООД.

© НОВЕ Пъблишинг ЕООД, 2021

ISBN: 978-619-7555-04-2

4

Само ден по-късно, Саймън получи по сметката си точно *десет хиляди долара*. Първоначално не посмя да ги пипне от страх, че са допуснали грешка, но доктор Лангли го увери, че сумата е вярна и че той е разпоредил да преведат на Саймън пълния размер независимо, че не е работил дори половин месец в Синята Долина.

Обещанията от интервюто се оказаха верни. От това му стана пределно ясно, че старият доктор има много сериозно влияние върху ръководството на центъра. Но Саймън се стараяше да не се задълбава твърде много по тези въпроси. За сметка на това никога нямаше да забрави как се прибра вкъщи през онзи ден с високо вдигната глава, напълнил догоре багажника на колата с хранителни продукти и всичко останало, от което им се налагаше да се ограничават.

Дните на немотия бяха погребани завинаги в миналото. Джеси изпадна във възторг от новите играчки, които получи и каза, че има най-добрия татко на света. Широка ѝ усмивка бе най-голямата награда, на която Саймън можеше да се надява. Сали от своя страна реагира повече с изненада, отколкото с радост. Опитът от дългогодишната им връзка я бе научил, че някой неща са твърде хубави, за да са истина, и затова към добрите новини и събития, особено ако са изненадващи, реагираше с голяма доза предпазливост. Саймън добре знаеше това.

78

На вечеря Саймън собственооръчно сервира храна, която бе поръчал от най-хубавия ресторант, за който знаеше в града – Червеният Омар. Допреди няколко седмици минаваше покрай същия този ресторант едва ли не гледайки в другата посока. След вечеря Сали започна да събира мръсните чинии и прибори за миене, но Саймън я спря, хващайки я нежно за дланите.

– Може и утре – предложи той.

Сали се усмихна благосклонно, както някой родител би се усмихнал от наивността на децата си.

– Знаеш, че не може – зайнати се тя. – Утре съм първа смяна, а сутринта има още милион неща за правене. Няма да имам време – въздъхна уморено тя, хвърляйки кос поглед към голямата купчина с

мръсни чинии.

Саймън я придърпа нежно в обятията си. Сложиха Джес да си ляга по-рано тази вечер. Дори не ѝ прочетоха приказка от любимата книжка с дебелите корици, но тя нямаше нищо против. Заспа усмихната до уши, гушкайки чисто новия си плюшен мечок, когото кръсти Нийл. Нийл беше малко по-голям от нея, и когато влезе на пръсти в детската стая да я нагледа, Саймън видя как единият му крак виси отстрани на леглото, все едно е имал тежка пиянска вечер. Саймън загаси нощната лампа.

Сали го чакаше в спалнята. И ако се съдеше по облеклото ѝ, или по-скоро липсата на такова, нямаше намерение да спи скоро. Любиха се до насита така, както не го бяха правили от месеци насам. Запаха прегърнати, а Саймън имаше на лицето си по-

79

широка усмивка дори от тази на Джес. *Беше щастлив!* Спа като къпан, а на другата сутрин стана рано, за да измие чиниите.

През цялото време чакаше Сали да му зададе въпрос, да задълбае и, бога му, той се кълнеше, че щеше да „изпее“ всичко, но тя така и не го направи. Дори, когато ѝ тикна в ръцете дебела пачка от близо четири хиляди долара, тя само го изгледа учудено и понечи да каже нещо, но се отказа като само колебливо добави:

– Надявам се да е законно, Сайм.

– Разбира се – почти обидено отвърна Саймън и добави. – Вече не се налага да работиш на две места. Ако питаш мен дори можеш да спреш изцяло. Пак ще се оправим.

– Ще си помисля, да – неуверено отвърна тя. Нямаше смисъл да зачеква темата повече от това.

– Добре – кимна той и я целуна.

По пътя за работа Саймън реши, че трябва да открие банкова сметка на името на Джес – нещо, което двамата със Сали искаха от много време насам но, когато парите едва ти стигат, е трудно дори да мечтаеш за нещо толкова елементарно. Ето, че сега може да прави планове за *бъдещето*. При това напълно достижими и реалистични. Не просто невъзможен блян, изплъзващ се като ситен пясък между пръстите! Тези, които казват, че щастието не е в парите, сигурно са имали достатъчно, за да си позволят да мислят подобна глупост...

Тесният проце́п на прозореца навяваше приятен утринен хлад, но слънчевите лъчи обещаваха денят да е топъл. В този момент водещият по радиостан-

80

цията анонсира с глас, подсказващ, че вече е на средата на третото си кафе, следващата песен – „Ride like the wind“ на Кени Логинс. Саймън се усмихна. Тази песен му навяваше много приятни спомени.

И изведнъж сякаш усети под пръстите си релефната повърхност от кожената калъфка на волана на своята първа кола – очукан мустанг Кобра, модел хиляда деветстотин и осемдесета. Беше първа година в колежа. Атлет в отбора по футбол с безкраен потенциал и усмивка на победител. Баща му – известен лекар в най-голямата болница в областта – му осигуряваше всичко необходимо, за да прекара едно пълноценно преживяване от колежа, без да се налага да се сблъсква с трудностите, които неминуемо сполитат повечето от останалите колежани.

Парите и връзките вършеха чудеса!

Светът бе пред него и само трябваше да се пресегне, за да вземе всичко, което пожелае. Но... странен е животът. Нещо, което ти се струва вечно може да секне от раз. Клонът под теб се прекършва ненадейно и, ако извадиш късмет, се озоваваш кацнал на друг.

Ако ли не – падаш в *пропастта*. Понякога е трудно да разбереш кое от двете ти се е случило, защото има клони, които са далеч по-лоши и от пропастта.

Но Саймън извади късмет. Оказа се, че момичето, което е забременяло от него, ще стане чудесна съпруга и майка. Ала не го разбра веднага. Бе твърде млад и неопитен. Твърде избухлив. Тогава – многократно повече дори от сега. Дотолкова, че един ден нервите му не издържаха и в разгара на разлютен

81

спор, в който баща му зашлеви шамар, младият Саймън му отвърна подобаващо с юмрук. И чао на финансирането от татко, чао на колежа, чао на очукания мустанг Кобра модел хиляда деветстотин и осемдесета.

Отне му известно време да свикне с тази идея. Не вярваше, че старият ще посмее да постъпи така със сина си, но се оказа, че греши. Понякога се чу-

деше какво ли щеше да е иначе, но тогава нямаше да я има Джес, а той не можеше да диша без нея и веднага отхвърляше подобни мисли. Ето че понякога хубавите неща се случват случайно, понякога прикрити от първоначални катаклизми и болезнени метаморфози. Не ги очакваш, а те сами идват при теб. Като тази работа със Синята Долина.

Ако всичко върви както трябва, вече никога няма да му се налага да свежда глава на някоя пейка в парка, погълнат от себеотрицание и самосъжаление, че не може да издържа близките си. Сега не само можеше да ги издържа, а да им осигури живота, който винаги е искал – нова, по-просторна къща, банкова сметка за колеж на Джес, нова кола...

Всичко това отново се появи на картата и Саймън се усмихна, замахвайки във въздуха със стиснат юмрук. Кени Логинс продължаваше да пее своята песен, а Саймън спусна прозореца и подаде навън дланта си с разперени пръсти срещу полъха на вятъра. Слънчевите лъчи му намигнаха иззад короните на високите дървета и, за пръв път от много, много време насам, Саймън Хийт се почувства като истински *победител*.

82

*****

Докато се провираше през тунела се спъна в нещо и падна на колене. Погледна надолу – връзката на дясната му обувка висеше. Сигурно бе забравил да я оправи. Подпря се на едно коляно и започна да я връзва, но тогава нещо изшумоля пред него и той усети как космите на врата му се изправят. Стрелна поглед напред, но успя да улови само нещо с крайчеца на окото си. Сърцето му биеше като буталата на дванадесет цилиндров двигател на мустанг Кобра, хиляда деветстотин и осемдесета и в момента можеше да чуе само кръвта, която нахлува в главата му.

Като че ли стъпки?! Гигантски меки стъпки!

Заекът от страната на чудесата със своя джобен часовник!

„Добре, Сайм. Всичко е наред. Време е за работа. Време е да изкарваш големите пари. Време е за...“

Нещо сякаш го бутна и той се извърна рязко, но каквото и да беше – вече го нямаше.

„Алиса, ела да си прибереш заека!“

Внезапно получи пристъп на лудешки смях. Смейше се истерично в тунела, водещ към страната на чудесата. Все още обзет от неконтролируем кикот, влезе в стаята и покри входа към тунела. Време е за нова среща с Даниел. Старата му дружка сигурно вече тъжи за него и го търси с лудия си поглед из двора.

„Спокойно, Дан! Ще имам време и за теб! Веднъж да се оправя с този бял заек тук и щ е т и обърна внимание! Сайм ... Били! Има време за всички ви. Всякакви откачалници са под моя опека.

83

Аз съм като ловеца Елмър и съм изчезнал на лов да търся зайци. Кога за последно гледах едно от тези филмчета с Джес? Не мога да си спомня!“

Смехът не спираше. Преградата за гардероба. Вратите. След няколко минути ключалката на вратата изщрака заговорнически и Били беше готов да се влее в потока от сънливи откачалки, вяло влачещи чехлите си по коридорите. Излезе на двора с надеждата да види някъде своето другарче по задължение, но уви – при все голямото разнообразие от лица – това на Даниел не се виждаше. Времето бе прохладно и Били реши, че може би се е усамотил някъде другаде. Оказа се прав.

Минавайки през дневната на източното крило, чийто стени кънтяха от сподавените стонове и възгласи на умопомрачените си дремещи обитатели, Били съзря Даниел да седи сам в едно от страничните помещения за игри и занимания. В голямата дневна имаше множество малки и средни стаи, чийто стени бяха от алуминиева дограма с големи блиндирани стъкла и рамки, успешно имитиращи дървено дюшеме, придавайки им усещане за домашен уют.

Били не отиде веднага при Даниел, а седна на едно от кожените канапета и зачака. Хубавото на това да имаш високоплатена работа, чиято цел не можеш да разбереш, е че каквото и да правиш, то не може да бъде еднозначно разтълкувано като грешка. Съответно имаш известна творческа свобода. Щом можеш да си го позволиш без да има последствия – давай смело! На масивната дървена маса срещу Даниел събираха прах прилежно подредени книги,

списания, както и хаотично разхвърляни бели листове и постели.

Каквото и да си говорим, животът в центъра си беше подреден доколкото е възможно. Програмата за днешния ден е също толкова добре известна, както и тази за втория четвъртък на следващия месец. Според практиките, упражнявани в Синята Долина, будните, но помрачени умове на пациентите, не биваше да бъдат оставени на произвола и съответно, освен чисто медицинските методи във вид на различни медикаменти, за пациентите имаше множество занимания, запълващи времето.

От тази гледна точка добрата организация помагаше, но имаше и друга страна на нещата, за която лекуващите бяха слепи – монотонността. Правенето на едно и също ден след ден, може да те подлуди дори ако си напълно нормален, а какво остава ако вече ти *хлопа дъската*?

Времето е странна и неконсистентна величина в съзнанието на човека, дори ако е нормален. Допустимо е да се предположи, че еднообразието и липсата на значими събития създават усещането едва ли не за безкрайност. Допустимо е, ала не винаги е така. Празните и пусти откъм случки периоди нямат измеримо времетраене, защото празнотата и еднообразието няма с какво да се проточат във времето. Ако днес не се различава от вчера или от онзи ден, колко време ще мине преди един ден да се събудиш без да знаеш кога точно се намиращ? Не просто къде, а кога?

Изведнъж едната му длан се вкопчи в облегалката на креслото така силно, че кръвта се отдръпна

от побелелите кокалчета. Другата на свой ред се сви в юмрук, който се стовари право върху масата пред него. Ударът прокънтя по високите тавани и големите голи стени на сградата. Една от сестрите, която през това време се занимаваше с възрастен мъж в инвалидна количка, стреснато се обърна и го изгледа, но не направи нищо повече.

Доволна усмивка заигра по лицето на Били. Междувременно някой неусетно се прокрадна до него и, когато Били се обърна, онзи отвърна:

– Шибани постели!

Били се ухили до ушите и също потвърди:

– *Шибани постели...*

Даниел се огледа и, след като се увери че никой не ги гледа, му направи знак с глава да го последва. Били се подчини и след около половин минута тръгна подире му, следвайки покорно стъпките на страдащия от патологична омраза към постелите Даниел, който влачеше крака двадесетина крачки напред. Изглежда не бързаше.

В Синята Долина нямаше за къде да бързаш. Ако искаш да стигнеш от А до Б, то считай се за щастливец, че въобще имаш някаква цел и се наслаждавай на пътя до нея, колкото и болезнено познат да е той. Всяко бягство от рутината е безценно преживяване, което по възможност трябва да се удължи максимално.

В кухнята една от сестрите обменяше последните клюки с главната готвачка. Саймън видя безгрижието в очите ѝ и за момент усети как го завладява дълбока завист.

86

„Едва ли получаваш десет хиляди на месец, моето момиче, но и не ти се налага да вървиш в индианска нишка след някакъв откачен, който те води, един Господ знае къде, подтикван от лудите хамстери, задвижващи машинката в главата му.“

За щастие жените изобщо не реагираха на присъствието им. Не беше нещо необичайно пациенти да минават през кухнята. Някои от тях дори изразяваха желание да помагат в работата като обелят някой и друг картоф или друга дребна работа, в замяна на някоя курабийка например.

Били и Даниел излязоха през задната врата, водеща към северната част на двора, който в този момент се оказа напълно безлюден. Въпреки това оживените възгласи можеха да се чуят ясно иззад ъгъла на сградата. Саймън тъкмо се чудеше какво ли могат да търсят тук, когато внезапно усети гърбът му да опира студената стена на сградата.

– Слушай, скапаняко! – процеди през зъби Даниел. Гласът му излъчваше искрена дълбока ненавист. Но не това изплаши Саймън, а това че ненавист носеше със себе си и нещо друго – в гласът на Хейстингс се четеше проблясък на буден разум. – Ако искаш да си играем разни евтини игрички на думи, мога да го правя докрай, но нямаме време за

това. Знам кой си! Знам и какво си също така!

Внезапно Били просто се изпари, а на негово място Саймън, неспособен да остане в кожата на персонажа си, започна да пелтечи нещо, без самият той да разбира какво. Даниел го блъсна повторно в стената и притисна длан към устата му, като през цялото време не спираше да се оглежда във всички посоки.

87

– Мълчи... мълчи и ме слушай, защото нямаме много време преди някой да се появи! Не си много умен, да знаеш! Мислиш, че си хванал златната рибка, но истината е, че теб са те хванали! Теб, приятелче! И няма да мине много време преди да....

Даниъл рязко млъкна, след което по най-светкавичния начин отпусна хватката си и сви зад ъгъла на сградата към оживената част на двора, оставяйки Саймън стъписан и разтреперан. Миг по-късно вратата, от която бяха дошли преди по-малко от минута, се откряна рязко и през нея се подаде гигантската фигура на Луис, облечена в някога бялата, но вече посивяла от нечистотии манта, толкова огромна, че би могла да служи за покривало на мини ван. Празните черни очички обходиха периметъра и се спряха на Саймън. Ноздрите се разширяваха и свиваха като на куче, изгубило следата, която следва.

За секунда, която му се стори цяла вечност, Саймън се взря в лицето му, в широко отворените черни очи, празни и бездушни, като прозорци на запустяла къща, и полуотворената разкривена уста с висяща долна устна, застинала в изненада. И преди съзнанието да проумее напълно това, което става, преди да усети нещо различно от няма вцепенение, граматата тръгна към него.

Саймън се усмихна неловко на стоящия пред него гигант, но не срещна реакция. Никаква. Луис се спря на две крачки и го изгледа, сетне обърна граматната си глава наляво и надясно, изучавайки празното пространство сякаш там някъде се намира отговор на неяснотите, които увреденият му ум трескаво се опитваше да разреши. Като малко дете, на

88

което показват умел фокус! Луис не разбираше какво се е случило. Саймън обаче се опасяваше, че

рано или късно подобно на повреден часовник, чиито стрелки изостават, но все пак се движат, в един момент малкото мозъчни клетки на Луис ще породят идея. Неясна, мътна и някак далечна, но той ще я усети и ще действа първосигнално по нея.

– Хей, Луис, – махна му Саймън приятелски с ръка като не сваляше пресилената усмивка от лицето си. – Как я караш?

Думите стигнаха до ушите на замръзналия гигант, удариха се в невидима стена и увиснаха във въздуха. Бавният механизъм продължаваше да смилала информацията като дефектна, но все пак работеща машина. От момента на появата му бяха изминали едва тридесетина секунди. За Саймън обаче времето бе спряло.

Студени мъртвешки ръце, покрити с лепкава пръст, полазиха с разкривените си нокти по гърба му и той разбра. Разбра без сянка на съмнение, че трябва да се махне отгук. Да се махне от погледа на Луис. В този момент вече изобщо не можеше да съдържа емоциите си и бе сигурен, че на лицето му се е разпростряла сянката на абсолютния ужас, с който се е просмукало всяко кътче на душата му.

„Десет хиляди долара на месец, Сайм. Десет хиляди! Като чу за тях и спря да мислиш, нали?“ С треперещ глас и все така нелеп опит за усмивка, той посочи с поглед към другата част на двора сякаш се опитваше да каже „аз съм натам“ и махна за довиждане, след което със ситни крачки сви зад завоя, старайки се да не бърза, въпреки, че инстинктът му за

89

самосъхранение крещеше да се махне, колкото може по-бързо.

Придвижи се до централната част на двора, където имаше най-много санитарии и пациенти. За миг съзря Даниел Хейстингс, седящ самотно на една пейка, трескаво да драска нещо на лист хартия с любимите си шибани пастели. Мислите му препускаха хаотично, не му даваха да се захване за нито една от тях. Не и докато не се почувства в безопасност. Не и докато не премине това... каквото и да е!

Подмина Даниел, така че все едно не го вижда. За нищо на света не искаше да говори точно с него в този момент. Седна на една пейка под голямо разлистено дърво, чиято гъста сянка спираше напращащите лъчи на утринното слънце. Денят беше прек-

расен. Точно време, в което човек би излязъл със семейството си на излет някъде в гората. Колко ли хора правеха точно това в момента? Под същото това топло и приветливо слънце, където сега седеше, старейки се да не полудее. Но как да не полудееш, ако си сред лудите? И ако полудееш, докато си сред тях, къде ще те тикнат след като вече си на мястото си?

За момент му се зави свят и нещо необяснимо и лепкаво се загнезди в гръдния му кош. Сякаш мъртвешка длан сграбчи сърцето му със студените си кокалести пръсти и започна да стиска. Непоносима паника изпълни всяка клетка на тялото му. Нечий истеричен писък го накара да подскочи. Обърна се и видя жената с гълъбите. Стоеше изправена и мяташе пълни шепи от съдържанието на найлоновата тор-

90

бичка по нещастните летящи твари. Саймън се зачуди откъде взема храната за птици, с която всеки ден излиза и часове наред хвърля пълни шепи...

В Синята Долина доста неща нямаха обяснение. Често такива, стоящи точно под носа ти. Но по-странното бе, че като че ли никой не се опитваше да намери такова. Спомни си за първият ден, когато пристигна на това странно място, сгушено между високите дървета в края на един необозначен черен път. Колко време мина оттогава? Струваше му се сякаш преди цял един живот.

Междувременно повелителката на гълъбите се успокои и продължи безмълвно и търпеливо да храни своите поданици. Понякога изглеждаше, че пациентите имат някаква негласна уговорка помежду си всеки да се явява на сцената в определен момент.

Разбира се имаше изключения, но в общия случай, ако си започнал своето *представление*, другите те изчакват, а след теб следващият поема шафетата на лудостта под светлините на рампата, за да може шоуто на Синята Долина да не свършва никога. Останалата част от деня Саймън прекара, скитайки между помещенията и двора, избягвайки да прави каквото и да било, но целейки да се намира в ползението на надзирателите, сестрите и Луис.

Какво по дяволите се случи? Хейстингс? Оцъклените му очи и думите, които каза? Ами погледът? Той беше на друг човек! Човек, който знае какво прави. Ти не си лекар, Саймън. Не можеш да имаш

реална преценка колко точно му хлопа или не дъската на някого. Ти си просто един *неудачник* с десет хиляди долара месечна заплата...

91

Даниел Хейстингс – нормален здрав човек затворен в Синята Долина?! На кого му е притрябвало това? Не е ли много по-вероятно някои хора да са толкова луди, че на моменти чак да изглеждат нормални? Къде е границата на лудостта...?

Вечерята премина спокойно. Всички слушаха и си взимаха разноцветните хапчета без излишно роптаене и пъшкане. Човек дори би могъл да се обърка, че се намира не в санаториум, а в нормална столова. Когато започнаха да съпровождат пациентите до стаите им, Саймън едва сдържа въздишката на облекчение. Когато се озова от отсрещната страна на тунела дори не се преоблече, а моментално тръгна по коридора с намерение да се изнесе. Изведнъж чу някой да вика името му:

– Саймън, хей, Саймън, за къде си се разбързал?

Толкова му се искаше да не чува този глас, не и днес, не и сега. Облиза изсъхналите си от напрежение устни и, обръщайки се, сложи на тях приветлива непринудена усмивка.

– Доктор Лангли, радвам се да Ви видя! Как сте?

Докторът стоеше на прага на кабинета. Колелата на инвалидния стол стърчаха от рамката на вратата и леко потрепваха. Светлините на коридора не работеха и в създалия се сумрак Саймън виждаше само очертанията на слабия силует.

– Добре съм, благодаря – отвърна Лангли. – Де да можех да кажа същото за централното ни табло – главата се надигна нагоре към тавана на коридора.

– Таблото? – учуди се Саймън.

Рошавата глава бавно и плавно се спусна надолу. Стъклата на очилата просветнаха от далечния огнен отблясък на камината, запалена в кабинета зад

92

него, а дясната ръка посочи нагоре с кокалестия си показалец. Тогава Саймън разбра – лампите не светеха. Същото беше и в съблекалнята. Та дори и в тунела. Токът бе спрял, но той така бързаше да излезе, че въобще не бе го осмислил.

– А, да... разбира се, таблото, лампите... – засмя се Саймън нервно и неволно се почеса по тила.

В лишения от светлина коридор, нетърпението в гласа му стана много по-отчетливо. Когато очите не виждат, другите сетива се изострят. Скритите полутонове в гласа изпъкват наяве и емоциите изплуват на повърхността.

Черният безлицев силует бавно смъкна ръката си. Мракът сякаш стана много по-плътен и Саймън имаше чувството, че едва ли не се влива в него като нещо живо, пълзящо под ребрата в гърдите му, което го дълбае отвътре и иска да се загнезди в него. Не виждаше очите, но усещаше интелигентната студенина, лъхаща от тях.

– А ти... ти как си..., Саймън? – тихо попита докторът.

Гласът прозвуча като на различен човек. Сякаш неусетно под воала на тъмнината към тях двамата се бе присъединил трети персонаж в театъра на мрака. Саймън понечи да каже нещо, но щом помръдна устни се чу приглушено пукане. Лампите премигнаха и една по една всички светнаха. Каквото и тягостно усещане да бе увиснало – светлината го прогони, както гони хлебарки в кухнята, когато човек натисне копчето на лампата.

Доктор Лангли се разсмя гласно.

93

– Ето че нещата рано или късно се оправят. Лека вечер, Саймън, и до утре – каза той, след което се прибра в кабинета си и затвори вратата.

*****

Когато се качи в колата, изпита чувство на невъобразимо облекчение. Ръцете му треперейки нацелиха отвора за ключа от третия път. Колата запали и той се усмихна но, когато погледна в страничното огледало, видя сградата с нейните безкрайни коридори и светещи прозорци. На един от тях огромно и неподвижно черно петно бе обърнало взор към паркинга с малките си тъпи черни очички.

Саймън даде на първа и тръгна без да поглежда повече назад. Черният път към града едва се виждаше, но въпреки това той не смъкна скоростта под осемдесет километра. Когато най-сетне стигна, се спря до ниската външна ограда и погледна към малката неугледна къшурка, която служеше за дом на него и семейството му. Заслужаваха повече, а той можеше да им осигури повече.

„Какво се случи днес? Просто един луд успя да те изплаши, Саймън, разбираш ли? Това е част от работата, а всичко останало ти си го нагласи, защото Даниел Хейстингс ти размъти ума! Дотам, че започна да изпитваш страх дори от възрастен доктор в инвалидна количка! Кажете ми, че в това има някакъв смисъл?!“

Саймън получи онова, от което имаше нужда – малко тишина, в която да чуе собствените си мисли. Постоя малко, загледан в изгрялата пълна луна, а сетне реши да не се прибира. Да отиде за малко до

94

града. Много искаше да прегърне Сали и Джес, но все още не бе готов. Трябваше да успокои ума си.

Беше прохладна, ясна вечер и навън отдавна вече се бе смрачило. Бледата луна, почти прозрачна, но светеща като огромен фар, висящ от небосвода, грееше града, обагряйки мрака със сиви оживяващи от въображението сенки. Рядко разположените, от двете страни на пътя, нощни лампи хвърляха елипсоидни островчета светлина по гладкото платно и съпровождаха шофьорите към домовете им. Час-пикът отдавна бе отминал, оставяйки града да си отдъхне в заслужена почивка.

Прохладният вечерен въздух приятно вееше в лицето на Саймън през отворения докрай прозорец. Колата се движеше в посока към центъра и неусетно достигна осеяният с бледи улични лампи и размазани очертания градски парк. Тук – там се виждаха звезди, но те бяха по-скоро самотни страници на фона на черното небе.

Саймън спря колата на един от големите пусти паркинги и оттам тръгна пеш. Градските звуци постепенно притихваха. От време на време се чуваше приглушеното ръмжене на нечий клаксон. Тук – там все още се виждаха хора, но улиците започваха да пустеят. Около строените в редици нощни лампи на парка кръжаха рояци насекоми. Двойка младежи се натискаха на една пейка, мислейки си, че остават незабелязани. Отнякъде се чуваше смеха на шумна група тийнейджъри и музика...

Саймън подминаваше света с няма безразличие. Ако някой го питаше какво точно прави тук не би могъл да даде смислено обяснение дори животът му

да зависеше от това. Улавя мислите си. Това прави. Или поне се опитва.

Напоследък мислите му бяха като немирни кучета, които късат веригите си и тръгват в незнайна посока. Сигурно е от *стреса*. Това сега е обяснението за всичко. Която и статия да отвориш да четеш в наше време, за каквото и да е проблем, стресът е на първо място. Но сякаш не бе просто умора, а имаше още нещо.

Какво се случи днес?

Истината сякаш се изплъзна между пръстите му като ситен пясък. На място като Синята Долина лудостта би могла да е вечното оправдание за всяка необичайна случка, но проклет да беше, ако днес не стана участник в нещо странно и необяснимо. Подмина парка и тръгна към супермаркета. Същият супермаркет, където доскоро броеше монетите си. Проблемите оттогава изглеждаха далечни и странни. Колко бързо се променят нещата!

Изведнъж в съзнанието му проблесна мисъл, спомен за нещо конкретно и краката му се заковаха на едно място. Докато още стоеше разтреперан и правеше опит да се овладее, сякаш някакъв студен глас нашепваше думи в ухото му. Думи, които винаги е знаел, думи, които не искаше да чува. Всичко започна тогава. Визитката и след нея интервюто...

Тези две неща и случката с Хейстингс резонираха в главата му с един и същ почерк на неизвестност като някакъв червей, гложещ яснотата на мислите му. И така в един момент започваш да се самозалъгваш, че всичко това е напълно нормално или го заравяш някъде дълбоко, далеч от първичния инстинкт, който казва „*Бягай, бягай оттук!*“.

„Понякога планините са твърде високи, а хората твърде ниски“, обичаше да казва баща му, когато някое от неговите бизнес начинания се окажеше твърде голям залък за възможностите, с които разполага. Понякога обаче пътят назад вече го няма и трябва да продължиш нагоре по планината с ясното съзнание, че може би тя ще те погълне в своята прегръдка. Какво ли знаеше той, обаче? Повечето пъти, когато говореше такива неща, бе мъртво пиян.

Скоро Саймън се оказа на улица „*Уелингтън*“

10. Ала още шом се оказа там и вдигна поглед от обувките си, съжали за решението си да дойде. Краката му бавно и треперейки заотстъпваха назад. Спъна се в бордюра на отсрещния тротоар и падна назад, но дори не се опита да стане. Широко оцъклените му очи продължаваха да гледат към отсрещната страна на улицата. Имаше чувството, че губи ума си, а когато губиш ума си малко други неща имат значение. Най-малкото – едно – две безобидни натъртвания или скъсан панталон.

Бавно, без да отмества поглед, Саймън приседна и пълзейки се изправи. Ръцете му пипнешком търсеха място, където да се подпре. Виеше му се свят. Осени го мисълта, че идеята да дойде тук бе най-лошата, която е имал в живота си. Кога последно беше тук? Преди няколко месеца? Не, няколко седмици. Как тогава е възможно?

Саймън прекоси пустия асфалтов път почти като хипнотизиран. За миг вдигна глава нагоре и видя луната, чиято бледа светлина се бе сраснала с мрака на нощта и пое дълбоко въздух в дробовете си. Сега ще погледне напред и всичко ще е наред.

97

Всичко ще си бъде както е било. Но, когато отново премести поглед, пред него се разкри същата невъзможна гледка.

Това не бе същата сграда!?

От огромната сграда, в чийто луксозен асансьор се качваше до седемнадесетия етаж само допреди няколко седмици, сега нямаше и спомен! На нейно място стърчеше неугледна четириетажна сграда, чиито стени бяха покрити с графити и мръсотия, наслоявана с години. Да, с години! Защото сградата изглеждаше най-малко четиридесет – петдесет годишна, а може би и на повече!

Зрънце надежда покълна в объркания му ум и с резки движения Саймън се заглежда ту наляво, ту надясно. Надяваше се да е объркал пресечката, да е попаднал на друга улица, но уви. Това си беше същата улица, непокътната в нито едно друго отношение. Да се появи нова сграда е едно нещо, но да се появи стара на мястото, където доскоро се е издигала нова – това е съвсем друго.

Нечий злораден смях раздра тишината.

Саймън рязко се обърна. Тъмен силует стоеше неподвижно, десетина метра по-надолу, в средата на

пътя. В едната си ръка държеше полупразно стъклено шише, твърде мръсно, за да се различи съдържанието му, а с показалеца на другата – сочеше напред към Саймън. Беше мъж. Косата му се простираше до раменете, а иззад сплъстените кичури надничаха две оцъкдени безумни очи. Внезапно непознатият отново избухна в остър и неестествен пристъп на смях, който отекна по стените на сградите, сетне отпи от бутилката и жадно облиза напуканите си устни.

98

– Изгуби ли нещо, приятелче? – Дрехите му висяха на парцали, а от дупките на скъсаните обувки стърчаха черни найлони.

– Е, ... Всеки губи от време на време. Такъв е животът – рече скитникът, вдигайки комично рамене, след което се обърна назад, продължи надолу по улицата, сви зад ъгъла и изчезна. Една част от Саймън искаше да го последва. Да го хване за яката на вмирисаното от алкохол и нечистотия яке и да крещи в лицето му с всичка сила. Но не посмя да го догони от страх, че стори ли го, зад ъгъла няма да има никой освен празна тиха улица, на която се чува единствено немия глас на прокрадващата се лудост.

Саймън се върна в колата, затвори очи и опита да запомни как изглеждаше лицето му, но с ужас разбра, че чертите му се размиват и смесват с тези на други хора. Ту му се струваше, че прилича на баща му, ту на доктор Лангли. Якето черно ли беше или кафяво? А дали не беше шлифер? Усети как ръцете му започват да треперят. Стисна ги в юмруци, за да спрат. Усещането, че мозъкът му се готви да се „изниже“ от върха на главата му и да отплува нанякъде, се усилваше.

Погледна часовника си – минаваше осем.

"Едно питие може да оправя положението", помисли си той, докато пулсирането в главата му се усилваше. Имаше болезнена нужда, но знаеше, че това няма да реши проблема. Завъртя ключа на колата и отпраши с мръсна газ, твърдо решен да остави скитника и невидимата сграда зад гърба си. Когато се прибра, излъга Сали, че са го задържали на работа. Тя го посрещна навъсено с думите:

– Е, прибра се най-сетне!

– Да – кимна Саймън. – Учудвам се, че все още не сте си легнали и ме чакате?!

– Има си причини – недоволно изръмжа жена му. – Искам да си поговорим малко. Я ми кажи що за щуротии си вършил тази вечер?

Нищо не остава скрито – покрито.

– Щуротии ли? – възмути се Саймън.

– Да, щуротии. Изглеждаш ужасно изморен. Направо си смачкан. Има ли нещо, Сайм? – поинтересува се предпазливо Сали. Бе захвърлила списанието, което четеше и го гледаше от дивана с големите си сини очи. – Изглеждаш ми доста угрижен!

Той седна до нея, прегърна я през кръста и за свой ужас устата му изрече:

– Нищо ми няма, просто имам нужда от малко сън.

Тя кимна разсеяно и го целуна. Не задълба повече по темата. Саймън направо се учуди колко бързо се отказа. Вечерята отдавна бе готова. Руло Стефани, придобило стайна температура, но Саймън го излапа лакомо все едно не е ял с дни. Джес си играеше в дневната. Докато лапаше остатъците от вечерята, Саймън я гледаше със смесица от обич и малко завист, че светът ѝ е толкова просто устроен.

Сега беше моментът да изплюе пред Сали всичко, но имаше толкова много въпроси, на които самият той няма отговор. Евентуален разговор с жена му, особено след странните събития от днешния ден, само щеше да усложни положението, а точно сега не му бе притрябвал още един проблем на главата.

„Здрасти, Сайм. Как беше работният ти ден, скъпи? Да са изчезвали някакви други сгради напоследък...?“ Джес пееше някаква песничка и размахваше две кукли във въздуха.

„Сънят лекува всичко“ – казваше майка му. В някои случаи беше права, но не и когато умът ти е изтерзан от тежки мисли. Тогава сънят не идва лесно, а когато най-накрая те навести е неспокоен, плитък и осеян с кошмари.

Облян в пот Саймън се мятеше ту на едната, ту на другата страна. Сградата се извисяваше пред очите му, но когато се приближи видя, че никъде няма врати. Обиколи я от всички страни, дори се

опита да се покатери, но стените ѝ бяха гладки като стъкло. Тогава чу познат, ехиден смях. Когато се обърна, видя същия онзи скитник. Кръвта му кипна и с яростен рев се втурна да го гони, но когато го приближи видя лицето му и се спря. Беше Даниел Хейстингс! Даниел пристъпи до него без да продума и сложи нещо в ръката му. Когато наведе глава, за да го погледне, Саймън видя, че е червен пастел.

– Шибани постели, – прошепна Хейстингс и бавно сложи показалеца си на челото му. Допирът изгаряше кожата на Саймън като горещ въглен...

Сутрешната аларма отпусна хватката на кошмара. Саймън разтърка очи и се огледа сънено. Да, това е спалнята му. Поне тя все още си е на мястото. Сали спеше непробудно до него. Той я погали нежно по косата и я гледа известно време преди да отиде до банята. Обичаше да я гледа как спи.

Беше събота. По график днес се падаше почивният му ден. Надали някой от останалите пациенти

101

би забелязал липсата му, но дори за това си имаше изградена практика. Почивният ден от седмицата бе само един и се местеше постоянно. Ако сега се падаше събота, следващият път можеше да е в сряда или четвъртък.

Саймън се измъкна от леглото и, докато се обличаше, надникна през прозореца на спалнята. Улицата бе пуста и тиха, лишена от обичайните пуфтящи съседи, трескаво ровещи по джобовете си в търсене на ключовете за колите, които сега стояха паркирани по алеите. Никой не бързаше за никъде, хората си доспиваха загубените през работните дни часове и в това имаше някаква красота и спокойствие.

На Саймън обаче не му се връщаше в леглото, затова отиде в кухнята, сложи две филийки хляб в тостера, включи кафемашината и, след като си направи едно стабилно двойно еспreso, се настани на масата, бавно отпивайки топлата течност, вливаща живот във вените му, докато наблюдаваше с наслада първите слънчеви лъчи.

Сали и Джес станаха в почти пълен синхрон след около час. Докато четеше сутрешния вестник, Саймън бе надигнал поглед и съзрял там на най-горното стъпало двете му момичета, Сали прегръщаща

Джес в ръце – два рошави сънени ангела. Щом срещнаха погледа му, двете се спогледаха и избухнаха в спонтанен звънлив смях, който прокънтя в цялата къща.

– Татко е таласъм – изпищя Джеси, заливайки се от смях на собствената си шега.

– Да, такъв е – потвърди Сали. – Става рано сутрин и бяга от нас.

102

– А вие какви сте? – сопна им се на шега Саймън, – две поспаливи феи!

Двете отново се изкискаха и тръгнаха надолу по стълбите. Понякога Саймън завиждаше на жена си, заради способността ѝ да забрави за всичко и просто да се радва на мига. Нещо, което той така и не усвои, въпреки доброто си желание. Когато ги гледаше двете да се увличат в игри и закачки, Сали сякаш не беше тук, намираще се в един непознат свят и макар да бе част от него, Саймън не винаги можеше да я последва. На моменти се чувстваше така, сякаш не се вписва в собственото си семейство, но ги обичаше и не бе способен да им даде повече от това.

Сали пригответи закуска – пържени филийки за себе си и Джес и яйца с бекон за Саймън, след което седнаха около масата и започнаха да ядат, да си приказват и да се смеят – всички онези малки неща, които нормалните семейства правят.

– Да – уверяваше Сали дъщеря си, – когато се запознах с баща ти той беше пуснал коса до раменете – не приличаше на човек!

Джес през това време се заливаше от кикот и почти бе паднала от стола си.

– Много смешно! – преструваше се на сърдит Саймън. – Ако искате да знаете, страшно много ми отиваше!

Сали набърчи нос и му се изплези. Той ѝ отвърна, а малката се разсмя още повече.

– Стига сте кудкудякали! – скара им се той шеговито. – Искате ли да излезем навън?

Изведнъж го бе обзело желанието да се откъснат от къщата и задълженията си, да направят излет някъде сред природата. Сали охотно се съгласи и

103

също отбеляза, че отдавна не са го правили, а и топлото слънце отвън подканваше за подобни преживя-

вания. Семейството набързо приключи със закуската, облякоха се и потеглиха с колата.

Първоначално Саймън се чудеше къде да ги заведе, но след това си спомни за едно местенце, малко преди табелата за влизане в града от юг. Дотам се стигаше по една тясна обрасла пътечка, покритата с борови иглички, която по това време на годината щеше да е трудна за разпознаване. За сметка на това, тръгвайки по нея, след не повече от десет минути стигнаха до малко езеро, заобиколено от високи дървета, чиято гъста сянка и мелодичното шумолене на листата, създаваха усещане за малък оазис. Малко хора знаеха за това място. Последният спомен на Саймън бе откак е идвал тук с родителите си.

Когато стигнаха края на града и слязоха от колата в търсене на пътечката, Саймън доста се затрудни да намери къде точно започва тя, а когато най-сетне успя, се наложи през цялото време да върви няколко крачки напред, за да разчиства пътя за Сали и Джес.

– Мамка му, ако знаех, че е такава джунгла, щях да си взема мачете – пуфтеше той, удряйки гъстия пущинак с една по-дебела пръчка.

– Саймън! – скастри го Сали и посочи с поглед към Джес, която се заливаше от смях всеки път, когато чуеше баща си да псува.

Минаха десетина минути, през които на няколко пъти Сали се опита да разубеди Саймън от идеята да продължават напред, но той не искаше и да чува. По едно време над тях прелетя сянката на

104

голяма птица и всички се спряха, за да я видят. Беше ястреб. Проследиха полета му с очи, докато изчезна сред дърветата. Саймън подсвирна въодушевено и обърна изпотеното си зачервено лице към Сали и Джес.

– Природа! Как ви се струва, а?! – Малката очевидно се забавляваше, но майка ѝ започваше да губи търпение. Саймън си замълча, но захвана да разчиства пътя напред една идея по-бързо.

Не след дълго започнаха да се спускат по стръмен склон, после минаха покрай някакво ниско, стръмно било и не след дълго упоритостта им бе възнаградена. Гъстата гора се разреши и обраслата пътека преля в просторна зелена поляна. Дебели

многолетни стволове на високи дървета с различни корони, чиито масивни клони, покрити с листа, лекичко се поклащаха на фона на слаб приятен вятрец, ревниво обграждаха поляната и в одежа к ѝ м гладките като огледало води на средно голямо езеро.

Мястото изглеждаше така, както Саймън го помнеше в детството си. Тук-там от зелената свежа трева се подаваха плоски и обли камъни, които можеха да се използват досущ като малки столчета. Саймън свали шапката си, хвърли пръчката настрана и седна на най-близкия камък, за да се полюбува на гледката. Водата изглеждаше студена и чиста, а повърхността ѝ почти не потрепваше. Сали и Джес изскочиха от гората и по лицата им Саймън видя, че са впечатлени от мястото.

– Ехаа! – възкликна Сали, въртейки се в кръг, опитвайки да обхване колкото се може повече от

105

красивата гледка. – Това местенце си го бива, татенце! Защо не си ни водил досега тук?

Саймън вдигна рамене. Самият той нямаше отговор.

– Предполагам, че просто не съм се сещал за него от години – смотолеви той и стана от камъка.

Междувременно малката тичаше към него с протегната напред ръчичка. Очите ѝ блестяха от щастие и щом ги срещна Саймън мигом забрави за всичко останало на света.

– Тате, тате – весело викаше Джес, подскачайки. Стискаше нещо в малката си ръчичка. – Намерих калинка!

Саймън се усмихна, застана на едно коляно и хвана нежно малката ръчичка на дъщеря си. Когато малките пръстчета се разтвориха, видя вътре насекомото. За щастие малката не бе успяла да го смачка, иначе щеше да се разстрои.

– Много е хубава, миличка, но не бива да я задържаш. Върви да я пуснеш на свобода.

Веселото изражение на малкото ѝ хубавичко лице изведнъж помръкна.

– Но... но аз ще се грижа добре за нея! – възрази тя и отстъпи назад.

Саймън се усмихна благосклонно и нежно хвана малката ръчичка на невръстната си дъщеря. Обичаше я безкрайно много и в такива моменти имаше

чувството, че я обича още повече.

– Знам, скъпа, – търпеливо каза той. – Но калинката също си има семейство. Има майка и татко, които ще се тревожат за нея, и на които ще им бъде много мъчно, ако тя не се прибере вкъщи.

106

Това изглежда успя да секне напиралите сълзи в очите на малката и тя се загледа в пълзящата по пръстчетата ѝ петниста буболечка.

– Домът ѝ е тук – добави Саймън. – Мястото ѝ е тук.

– Разбирам... – каза тихичко Джес, след което татко ѝ я придърпа към себе си и я целуна по бузата.

Сякаш досега изчакала да чуе целия разговор, калинката отлетя и потъна някъде във високите корони на дърветата.

– Сега върви да си играеш – каза Саймън, – но не се отдалечавай и стой така, че с мама да те виждаме, нали?

Джеси кимна и заситни нататък по полянката.

Сали, която през това време търсеше подходящо място за постилане на одеялото, което носеха, добави:

– И не се приближавай твърде много до водата!

– Добре, мамо – отговори Джес без да се обръща.

– Ти се извъди голям психолог – отбеляза Сали.

– Изненадва ли те? – престорено обиден отвърна Саймън.

– Не особено. Все пак успя да омотаеш мен едно време със сладкодумието си, така че какво остава за едно невръстно момиченце?!

– И ти беше невръстно момиченце, едно време.

Сали поклати глава и присви устни, едва сдържайки смеха си, сетне потупа с ръка одеялото до себе си, подканвайки Саймън.

– Ела да седнеш. Почини си от пуцинаците и бащинството.

107

Саймън се излегна до нея и чак сега усети налягашата го умора от прехода. Не бяха ходили кой знае колко дълго, но проклетата борба с храсталациите си беше предизвикателство. Протегна крака и вдиша дълбоко, усещайки вливащия се в дробовете му свеж въздух. Истински въздух, който те изпълва

с енергия, не полупрозрачната пушилка на градския смог. Сам не можеше да обясни защо досега не е водил семейството си тук!

Животът те понася в някоя посока и ти, или я следваш, или се бориш с нея, а понякога просто забравяш. Притвори очи и си спомни за всички онези пъти, когато бе идвал тук като дете с родителите си. Даже си спомни, че когато беше малък също бе хванал калинка до езерото и имаше почти същия спомен с баща си.

Странно нещо е животът! Понякога нещата се повтарят отново и отново. Години минават, но нищо не помръдва на милиметър. Някои места остават неподвластни на времето. Като в капсула. Затворени, откъснати за външния свят. Спомени, места и понякога хора. Само за няколко часа, това неподвластно на времето място, успя да го обгърне с магията на забравата...